

Sygn. akt VII K 368/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Asesor Damian Pownuk

po rozpoznaniu dnia 3 lutego 2015 roku

sprawy

S. S. (1)

Syna P., H. zd. D.

Urodz. (...) w O.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 26 marca 2013r w O. przy ul. (...) na terenie firmy (...) na Wymiar", działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18,000zł P. N. (1), w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne przedłożył podrobione uprzednio przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Zakład (...) stwierdzające w rzeczywistości nie istniejący stosunek pracy a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w systemie ratalnym a następnie dokonał podrobienia umowy kredytowej nr (...) podpisując się na niej imieniem i nazwiskiem K. W. (1) z której następnie się nie wywiązał czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000 zł działając na szkodę P. N. (1)

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

I. W ramach czynu opisanego w części wstępnej wyroku oskarżonego S. S. (1) uznaje winnym tego, że w marcu 2013 r., na terenie woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, a to P. N. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) na wymiar" w O. przy ul. (...), działając jako pośrednik w finansowaniu towarów oferowanych rzekomo przez P. N. (1), doprowadził (...) BANK S.A. w W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 18 tys. zł w ten sposób, że podając się za K. W. (1) zawarł z P. N. (1) reprezentującym pokrzywdzony bank umowę kredytu na zakup w systemie ratalnym mebli na wymiar podrabiając podpis rzekomego kredytobiorcy i dokonującego zakupu mebli K. W. (1) przedkładając do umowy kredytowej podrobione przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach K. W. (1), które to dokumenty P. N. (1) przekazał do (...) BANK otrzymując pieniądze w kwocie 18 tys. zł nie przekazując kupującemu, ani też innej osobie żadnych mebli, działając w ten sposób na szkodę (...) BANK S.A. w W., tj. występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to przestępstwo na podst. art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł;

II. na podst. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. **na podst. art. 44 § 1 i 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych wykazem DRZ I/156/14 poz. 1 i 2 (k. 128) zarejestrowanych pod nr DRZ 312-313/14, a zdeponowanych w aktach sprawy na k. 139-143;**

IV. **na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania kwotę 1.456,17 zł, a w pozostałym zakresie na podst. art. 624 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, na podstawie dowodów ujawnionych w toku rozprawy, ustalił w sprawie, co następuje:

P. N. (1) posiadał zarejestrowaną na własny rachunek działalność gospodarczą pod firmą (...) MEBLE NA WYMIAR w O. przy ul. (...).

Wymieniony związany był umową z 3.10.2012r. o współpracy z (...) BANK SA w W-wie, który miał finansować towary i usługi oferowane przez firmę (...) w ramach tzw. sprzedaży ratalnej. W ramach umowy o współpracy P. N. (1) zobowiązany był do identyfikacji kredytobiorcy na podstawie dowodu osobistego i odebrania dokumentów niezbędnych do weryfikacji zdolności kredytowej klienta przez bank, w tym zwłaszcza zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków.

Niezależnie od powyższego P. N. (1) związany był umową z dnia 1.03.2013r. o współpracy z S. S. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) z siedzibą w B., którego rolą było pozyskiwanie klientów dla firmy (...), którzy mogliby dokonać zakupu towarów finansowanych przez (...) BANK w ramach umowy sprzedaży ratalnej.

W dniu 26 marca 2013r. S. S. (1), posługując się danymi osobowymi rzekomego kredytobiorcy – K. W. (1), zawarł z P. N. (1) reprezentującym (...) BANK umowę kredytu w wys. 18.000 zł na zakup w systemie ratalnym mebli kuchennych na wymiar podrabiając podpis K. W. (1) na umowie i przedkładając sfałszowane przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków K. W. (1) zam. na terenie woj. (...) zatrudnionego rzekomo w Zakładzie (...) H. K. w J. k. O. w charakterze pracownika usług za wynagr. 2.415 zł.

Bank przyznał kredyt i przelał na konto P. N. (1) kwotę 18.000 zł, choć P. N. (1) nie wykonał żadnych mebli kuchennych, ani nie przekazał ich K. W. (1), który zamieszkuje na terenie woj. (...) nie wiedział nic o transakcji, a w szczególności nie zamawiał żadnych mebli w firmie (...) w O., nie zaciągał żadnych kredytów w (...) BANKU, ani też nie był nigdy zatrudniony w Zakładzie (...) w J., gdyż utrzymywał się z pracy za granicą, gdzie posiadał też konto bankowe.

K. W. (1) nie wiedząc nic o zaciągnięciu kredytu, nie spłacał należnych bankowi rat. Początkiem grudnia 2013r. zgłosił się do niego pracownik (...) BANK (...) z pytaniem dlaczego nie spłaca kredytu, informując w/wymienionego, że „jego” zaległość przekracza 20 tys.

W tej sytuacji złożył w najbliższym oddziale (...) BANKU pismo z 6.12.2013. informujące, że nigdy nie zaciągał żadnego kredytu na meble, nie był pracownikiem na terenie woj. (...), etc. z wnioskiem o anulowanie kredytu, który zaciągnęła nieustalona osoba trzecia wykorzystując jego dane osobowe.

K. W. (1), legitymując się dowodem osobistym, złożył też w dniu 7.12.2013r. na Policji stosowne zawiadomienie o przestępstwie, w którym podał, że nie utracił ani też nie użyczał swego dowodu osobistego, natomiast w związku z poszukiwaniem pracy, czy pobytem za granicą, mógł w przeszłości podawać dane z dokumentu tożsamości osobom trzecim.

P. N. (1) został poinformowany przez (...) BANK o problemach ze spłatą kredytu „zaciągniętego” przez K. W. (1), jak i zgłoszeniu sprawy na Policję. Wówczas P. N. (1) dnia 10.12.2013r. przełał z powrotem na konto (...) BANKU kwotę 18.000 zł, zaś bank anulował K. W. (1) umowę kredytową. W dniu 31.05.2013r. P. N. (1) zawiesił działalność gospodarczą.

Dowód:

- k. 3-4, 24, 40, 160: zeznania świadka K. W. (1),
- k. 52-53, 161: zeznania świadka H. K.,
- k. 57-58, 204-205: zeznania świadka M. S.,
- k. 72-73, 161-162: zeznania świadka S. K.,
- k. 34-35, 222-224: zeznania świadka S. B.,
- k. 48-49, 183-184: zeznania świadka M. W.,
- k. 15-16, 42-43, 151-153: częściowo zeznania świadka P. N. (1),
- k. 114-115, 151: częściowo wyjaśnienia oskarżonego S. S. (1),
- k. 7: pismo K. W. do (...) BANK,
- k. 18: potwierdzenie zwrotu kwoty kredytu przez P. N.,
- k. 19: wyciąg z ewidencji dział.gosp. P. N.,
- k. 22: umowa kredytu z 26.03.2013r.
- k. 25-26: odstąpienie od umowy przez (...) BANK,
- k. 36: symulacja spłaty,
- k. 44-46: protokół zatrzymania rzeczy,
- k. 47: umowa o współpracy P. N. i S. S.,
- k. 21, 28, 51, 55, 68, 75: próbki pisma ręcznego,
- k. 32, 56, 60, 76: materiał porównawczy,
- k. 79-100, 220-222: opinia pisemna oraz ustna uzupełniająca biegłego z zakresu pisma – A. R.,
- k. 111, 128: wykaz DRZ,

S. S. (1) ma 38 lat. Jest żonaty, ma troje dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe – stolarz. Deklaruje utrzymanie z prowadzonej na własny rachunek działalności gospodarczej (...), z której osiąga dochód na poziomie ok. 1 tys. zł. mies. Nie posiada istotnego majątku. Był uprzednio jeden raz sądownie karany za przestępstwo innego rodzaju na karę grzywny.

Dowód:

- k. 126: dane osobopoznawcze o osobie w trybie 213 Kpk,

- k. 108, 145, 191, 210: dane o karalności z K.,

S. S. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa i skorzystał z prawa odmowy składania wyjaśnień, jak i odpowiedzi na pytania.

/k. 114-115, 151/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zebranego w sprawie, a ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego S. S. (1) w odniesieniu do przypisanego mu ostatecznie przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. w zw. z art. 270 § 1 Kk. przy zast. art. 11 § 2 Kk. nie budziły najmniejszych wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zróżnicowanym materiale dowodowym obejmującym tak dowody osobowe, jak i dowody z dokumentów. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły zeznania rzekomego kredytobiorcy K. W. (1), który zamieszkując na terenie woj. (...) nie zaciągał w istocie żadnego zobowiązania kredytowego w (...) BANKU, nie dokonywał zakupu mebli w firmie (...) w O., ani też nie pracował w zakładzie elektrycznym na terenie J. k. O.. Potwierdzeniem jego zeznań były zeznania świadka H. K., prowadzącego zakład (...) w J., który potwierdził, że nigdy nie zatrudniał K. W. (1), którego nie zna. Potwierdzeniem zeznań w/wymienionych były zeznania S. K., która zdaniem oskarżonego miała pośredniczyć w dostarczeniu dokumentów stanowiących podstawę udzielenia kredytu od K. W. (1), dla której osoba rzekomego kredytobiorcy była w istocie obca. Także zeznania pracownika działu (...) Banku (...) uprawdopodobniały zeznania K. W. (1), który wyraził zdziwienie faktem zaciągnięcia kredytu oraz zamówienia mebli, podejmując bez zbędnej zwłoki czynności zmierzające do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, tak jak chodzi o bank, jak i organy ścigania. Potwierdzeniem dowodów osobowych były dowody z dokumentów, a w szczególności opinia biegłego z zakresu pisma, z której wynikało jednoznacznie, że zarówno podpis K. W. (1) na umowie kredytowej, jak i w zasadzie cała treść zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w/wymienionego w firmie (...) była sfalszowana przez oskarżonego S. S. (1), w świetle których to dowodów nie mogły się ostać jego wyjaśnienia w zakresie, w jakim zakwestionował on swe sprawstwo i zawinienie.

W ocenie Sądu aktywny udział w popełnieniu przestępstwa miał też świadek P. N. (1), który zdaniem Sądu nie był bynajmniej pokrzywdzonym, lecz współsprawcą przestępstwa. Należy wskazać, że składał on w toku postępowania wykluczające się zeznania, stwierdzając początkowo, że w ramach umowy o współpracę z bankiem osobiście zawierał umowę z K. W. (1), którego dane weryfikował na podstawie przedstawionych mu dokumentów, by ostatecznie przyznać, że żadnych mebli dla w/wymienionego klienta nie wykonywał, a wypełnione dokumenty przekazał mu oskarżony, powołując się przy tym na umowę o współpracę z oskarżonym, która w ocenie Sądu miała jedynie za cel utrudnienie wykrycia przestępczego procederu, w który zaangażowany był nie tylko oskarżony, ale i sam świadek, a być może i inne osoby. Nie bez znaczenia pozostaje, że P. N. (1), mimo iż żadnej usługi na rzecz K. W. nie wykonywał, przyjął z banku pieniądze w kwocie 18 tys. zł, które zwrócił w zaledwie kilka dni od daty próby wyjaśnienia sprawy kredytu przez K. W. w banku oraz na Policji. Ostatecznie od czasu zawarcia umowy o współpracę z bankiem przez P. N. (1) do czasu zawieszenia przez niego działalności nie minęło nawet 6 miesięcy, co może oznaczać, że cała działalność miała jedynie na celu wyłudzenie środków pieniężnych z instytucji finansowej, na co zdaje się nie zwrócił uwagi Prokurator zatwierdzając akt oskarżenia w niniejszej sprawie.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony S. S. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 Kk w zw. z art. 270 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 2 kk na szkodę (...) BANK SA w W-wie.

Przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa

oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", obejmuje wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne. Termin "mienie" używany jest w znamionach przestępstwa oszustwa jako synonim majątku. Majątek, jako przedmiot ochrony przestępstwa oszustwa, rozumieć należy jako zbiorcze określenie ogółu majątkowych praw podmiotowych, obejmujące aktywa, czyli prawa i majątkowe danego podmiotu. Składniki majątku to wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które przysługują danemu podmiotowi. W szczególności są to prawa rzeczowe (własność i ograniczone prawa rzeczowe), wierzytelności, prawa spadkowe (do otrzymania zachowku oraz przedmiotu zapisu), a także prawa na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawa dotyczące wzorów zdobniczych i znaków towarowych, prawa do firmy i nazwy przedsiębiorstwa, tzw. prawa do klienteli, tajemnic przedsiębiorstwa itp.), pod warunkiem że mają charakter praw majątkowych. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Przystępstwo z art. 286 § 1 k.k. w części, w jakiej opisuje ono czynność wykonawczą przybierającą formę działania, jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W przypadku oszustwa polegającego na wyzyskaniu błędu osoby rozporządzającej mieniem, część czynności wykonawczej przybiera postać zaniechania poinformowania osoby rozporządzającej mieniem o rzeczywistym stanie rzeczy. Także w odniesieniu do tej odmiany oszustwa określony w art. 286 § 1 k.k. typ czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym. Przepis art. 286 § 1 k.k. określa zachowanie karalne jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd dotyczy musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Czynność wykonawcza w przypadku przestępstwa oszustwa jest złożonym działaniem lub zaniechaniem, którego celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Istotny jest efekt majątkowy, sprowadzający się do utraty lub pomniejszenia aktywów po stronie rozporządzającego lub innej osoby, w imieniu której działa rozporządzający. Właściwe znamię czynnościowe "doprowadza" przesądza, że oszustwo jest przestępstwem materialnym, jego skutkiem zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem. Między zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy. Przystępstwo oszustwa charakteryzuje się dwoma przedmiotami czynności wykonawczej. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem, z drugiej strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia. Znamiona oszustwa wymagają tożsamości podmiotu w odniesieniu do wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz dokonania rozporządzenia mieniem. Natomiast nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany we władaniu mieniem, polegające na pozbawieniu osoby uprawnionej możliwości dysponowania mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących pokrzywdzonego do określonych działań. Przystępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni

powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład zaciągnięcia pozorowanej pożyczki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy. Z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Przez korzyść majątkową rozumieć należy - zgodnie z brzmieniem art. 115 - korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 286 § 1 Kk. Zachowanie oskarżonego wymierzone było w dobro prawne będące przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k., tj. mienie, a konkretnie w środki pieniężne z tytułu kredytu bankowego. Skoro przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem powszechnym, to powyższe oznacza, że i oskarżony spełniał wymagania podmiotowe sprawcy tegoż występku. Zachowanie oskarżonego miało postać doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy, które bank przełał na konto P. N. (1), z którym oskarżony miał podpisaną umowę o współpracy, za pomocą wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika pokrzywdzonego banku co do osoby kredytobiorcy, jego zatrudnienia, wysokości dochodów, jak i transakcji zamówienia mebli kuchennych w firmie P. N.. Wprowadzenie w błąd dotyczyło przy tym istotnych okoliczności, mających bezpośredni wpływ na podjęcie przez drugą stronę decyzji o zawarciu umowy o kredyt na zakup mebli, które nigdy nie zostały wykonane. Celem oskarżonego było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku i cel ten oskarżony osiągnął realizując tym samym zniemię skutku przestępstwa oszustwa, które jest przestępstwem materialnym. Między zachowaniem oskarżonego, polegającym na wprowadzeniu w błąd, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodził ścisły związek przyczynowy. W okolicznościach sprawy nie budziło żadnych wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Świadczyły o tym okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, iż oskarżony sfałszował podpis rzekomego kredytobiorcy na umowie kredytowej, zatem nie miał zamiaru spłacać kredytu.

Jednocześnie oskarżony S. S. (1), swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 270 § 1 Kk., którego dopuszcza się ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270, jest bezpośrednio wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Przestępstwo określone w art. 270 ma charakter powszechny. Sprawcą czynu zabronionego, polegającego na używaniu dokumentu sfałszowanego lub podrobionego, może być zarówno ten, kto sam dopuścił się fałszerstwa, jak i inna osoba. Niezależnie od karalności fałszu materialnego art. 270 przewiduje odpowiedzialność karną za używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Pojęcie używania sprowadza się do wykorzystywania funkcji, jakie może pełnić podrobiony lub przerobiony dokument. Użyciem dokumentu będzie przedstawienie go osobie uprawnionej do kontroli, czy zrealizowanie na jego podstawie określonego świadczenia, wprowadzenie do rejestru, dokonanie na jego podstawie określonej operacji księgowej, przedłożenie organowi prowadzącemu określone postępowanie dowodowe. Posłużenie się dokumentem, jest rozumiane jako jego przedłożenie władzy, osobie fizycznej lub prawnej, dla wykazania wynikających z dokumentu swoich praw, istnienia stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Nie jest warunkiem dokonania przestępstwa użycia sfałszowanych dokumentów wyrządzenie przez to innemu podmiotowi szkody. Przestępstwo z art. 270 § 1 ma charakter wyłącznie formalny. Nie jest również konieczne, by przedstawienie sfałszowanego dokumentu innej osobie wywołało u niej przekonanie o prawdziwości tego dokumentu. Przedmiotem przestępstwa z art. 270 jest dokument, o którym mowa w art. 115 § 14 Kk. Czyn zabroniony określony

w art. 270 ma charakter umyślny. W przypadku używania dokumentu sfalszowanego sprawca musi obejmować świadomością, iż dokument ten jest podrobiony lub przerobiony.

Przekładając powyższe, na ustalenia faktyczne w sprawie, nie budzi też wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 270 § 1 Kk. Zachowanie oskarżonego wymierzone było w dobra prawne, będące przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270, a to wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Skoro czyn z art. 270 § 1 Kk. polega zarówno na sfalszowaniu dokumentu, jak i posłużeniu się sfalszowanym dokumentem, to oskarżony zrealizował znamiona czynności sprawczej, albowiem podrobił podpis kredytobiorcy na umowie kredytowej oraz praktycznie całą treść zaświadczenia o zatrudnieniu, którym następnie posłużył się przy zawarciu kontraktu. Niewątpliwie też przedłożone przez oskarżonego zaświadczenie było dokumentem, o którym mowa w art. 115 § 14 Kk., stanowiąc fałszywy dowód istnienia stosunku pracy. Oskarżony działał oczywiście umyślnie, mając świadomość, że dokument, którym się posługuje jest fałszywy, skoro sam dopuścił się fałszerstwa.

Tak zatem, oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 Kk.

Przestępstwo wskazane wyżej, z mocy art. 11 § 3 Kk. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Sąd kierując się dyrektywami wymiary kary wymienionymi w szczególności w art. 53 § 1 i 2 Kk wymierzył oskarżonemu w pkt I wyroku karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.

Do okoliczności obciążających wpływających na rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył przede wszystkim wysoką społeczną szkodliwość, okoliczności działania, wysoki stopień zawinienia wyrażający się w rozmyślnym działaniu.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonego za podobne przestępstwa, jak i okoliczność tego rodzaju, że kwota udzielonego kredytu została zwrócona do banku, zaś K. W. ostatecznie został uwolniony od zobowiązania, którego w istocie nie zaciągnął.

Zgodnie z art. 69 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej dwóch lat (...) jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia dla sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniająco dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, a w szczególności oskarżony nie był dotąd karany sądownie za podobne przestępstwa, a szkoda została naprawiona. Z tych przyczyn Sąd wykonanie kary warunkowo oskarżonemu zawiesił na minimalny okres próby 2 lat.

W celu zapewnienia realnej dolegliwości związanej ze skazaniem, mając na uwadze okoliczność tego rodzaju, że oskarżony działał /wspólnie i w porozumieniu z inną osobą/ w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd w oparciu o treść art. 33 § 2 Kk wymierzył oskarżonemu oprócz kary zasadniczej grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 10 zł adekwatną do sytuacji osobistej, rodzinnej i wysokości dochodów oskarżonego.

W myśl art. 44 § 1 i 2 Kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych pochodzących z przest. z art. 270 § 1 Kk i służących do popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 Kk w postaci sfalszowanych dokumentów.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniały powołane w treści wyroku przepisy.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł,

jak w części dyspozytywnej

wyroku.

.....

Zarządzenia:

- **odnotować uzasadnienie sporządzone z urzędu ,**
- **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prok. Rej. w O. z urzędu celem rozważenia wszczęcia postępowania p-ko P. N. o czyn z art. 286 § 1 Kk,**
- **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy,**
- **kal. 14 dni**

O., dnia: 4.02.2015r. , ...